

Súd: Okresný súd Bratislava II  
Spisová značka: 19C/34/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215203527  
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Roštárová  
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2022:1215203527.12

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II pred sudkyňou JUDr. Alenou Roštárovou v spore žalobcov: v 1.rade : A.. S.. S. P., P., R.. XX. XX. XXXX, D. V. XX, D.a, v 2.rade: X.. C. P., R.. XX. XX. XXXX, D. N. XXXX/X, H., obaja zast.: K.. S. P., D. F. J. X, D., v 3.rade : K.. S. P.J., R.. XX. XX. XXXX, D. F. J. XXX/X, D., proti žalovanému: S. L., R.. XX. XX. XXXX, D. H. X, XXX XX D., zast. : Studio Legale, s.r.o., Galandova 3, Bratislava, IČO : 36 811 874, o neplatnosť právneho úkonu,

### rozhodol:

I. Súd z a s t a v u j e konanie v časti petitu o zrušenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 30Co 27/1997 zo dňa 31.10.1997, ktorým sa vec vrátila do stavu pred týmto uznesením to je do stavu stanoveného právoplatného štátneho Notárstva D. - mesto o dedičstve sp.zn. A. XXXXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX.

II. Súd u r č u j e, že podiel v rozsahu ? v pomere k celku k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "P." parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m2, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m2 a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX p a t r í do dedičstva po K. P., r. D., nar. XX.X.XXXX, zomrelej v D. XX.XX.XXXX.

Vo zvyšnej časti žalobu žalobcov z a m i e t a.

III. Žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

### odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 13.02.2015 sa pôvodne domáhal žalobca v 1.rade zrušenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 33Co/27/97 zo dňa 31.10.1997 ako nedôvodného, nezákonného a neplatného právneho úkonu, ktorý vznikol porušením základného práva účastníčky konania (K. P.) na spravodlivé súdne konanie. Žalobu podal ako právny nástupca po K. P.. Uznesenie podľa žalobcu obsahuje vážne lživé tvrdenia bez možnosti vyjadriť sa k ním v konaní bez pojednávania a dokazovania. Uvedeným uznesením súd zrušil rozhodnutie bývalého štátneho notárstva Bratislava zo dňa 21.11.1977, sp. zn. A. XXXX/XX, a to po 20 rokoch. Odvolanie nebolo prípustné. Dňa 09. 06. 1998 podała vyjadrenie k zrušeniu právoplatného rozhodnutia. Odvolací súd zrušil hmotnoprávne rozhodnutie štátneho notárstva o úprave hmotnoprávných vlastníckych vzťahov. Uznesenie súdu nie je právnym aktom na rozhodovanie o vlastníckych právach, o zmene vlastníckych právnych vzťahov, o ktorých sa rozhoduje rozsudkom. Domáha sa vrátenia tejto veci do právneho stavu, ktorý existoval pred vznikom tohto uznesenia a vec vrátil do stavu stanoveného právoplatným rozhodnutím štátneho notárstva Bratislava - mesto o dedičstve zo dňa 21.11.1977, sp. zn. A. XXXX/X7, podľa ktorého K. P. a jej právni nástupcovia sú vlastníckmi nehnuteľnosti v k. ú. D., zapísaných na LV č. XXX pod parc. č. XXXXX dom a dvor vo výmere XXX m2, parc. č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m2 v celosti.

2. Uznesením zo dňa 16. 04. 2015, č. k. 19C/81/2015-16, súd konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 23. 09. 2015, č.

k. 7Co 345/2015-24, zrušil uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie s úlohou prehodnotiť svoje rozhodnutie o nedostatku právomoci a posúdiť, či žalobca odstránil zrejmu vadnosť a neúplnosť svojich podaní.

3. Uznesením zo dňa 09. 12. 2015, č. k. 19C/81/2015-26 súd odmietol podanie žalobcu z dôvodu, že podania obsahujú neúplný a neurčitý opis rozhodujúcich skutočností a z ich obsahu je možné konštatovať logický rozpor medzi tvrdenými, rozhodujúcimi skutočnosťami a žalobným petitom i určeným okruhom účastníkov konania, pričom k odstráneniu vád zo strany navrhovateľa nedošlo. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 10. 02. 2016, č. k. 7Co 38/2016-39, napadnuté uznesenie potvrdil. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd uznesením zo dňa 23. 03. 2017, č. k. 6 Cdo 221/2016-103 zrušil uvedené uznesenia a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že podanie žalobcu spĺňalo všetky náležitosti žaloby, a že je zrejme, že sa domáha zrušenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 1997, sp. zn. 33 Co 27/97 a vrátenia veci do stavu pred týmto uznesením.

4. Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 03. 10. 2017, č. k. 19C/34/2017-118 konanie zastavil pre neodstrániteľnú prekážku konania. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 09. 2019, č. k. 16Co/234/2018-186, zrušil predmetné uznesenie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že v danej veci ani v teoretickej rovine neexistuje prekážka rozhodnutej veci, ani prekážka začatého konania, nakoľko v dvoch rôznych konaniach sa jedná o dva odlišné procesné nároky. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie posúdiť dôvodnosť nároku žalobcu na zrušenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.1997, sp. zn. 33Co/27/97, vziať do úvahy, že rozhodovanie o zrušení právoplatného uznesenia vydaného v občianskom súdnom konaní nemôže byť prejavom svojvôle a že pre rozhodovanie o takto koncipovanej žalobe musí mať zákonný podklad. Ďalej súdu prvej inštancie uložil zodpovedať základnú otázku, či z podstaty veci existuje pre takto koncipovaný petit zákonný procesný rámec, pokiaľ k zrušeniu alebo zmene právoplatných rozhodnutí môže vo všeobecnosti dôjsť iba podľa osobitného procesného postupu, ktorý zákon výslovne upravuje a pripúšťa.

5. Na pojednávaní dňa 11. 02. 2020 žalobca uviedol, že trvá na žalobe v rozsahu, ktorá sa týka určenia, že K. P., resp. jej právni nástupcovia, sú vlastníkami nehnuteľností v k.ú. D., zapísané na LV č. XXX, parc. č. XXXXX-dom a dvor vo výmere XXX m2, par. č. XXXXX- záhrada vo výmere XXX m2. Na žalobe týkajúcej sa určenia neplatnosti právneho úkonu - uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 1997, č. k. 30Co 27/1997 žalobca netrval. Právny zástupca žalovaného súhlasil so zastavením konania v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 11.02.2020 v tejto časti konanie zastavil. Žalobca ďalej zotrval na žalobe v časti určenia že p. K. P. resp. jej právni nástupcovia sú vlastníkami nehnuteľnosti v k.ú. D. zapísané na LV č. XXX parc. č. XXXXX-dom a dvor vo výmere XXX m2, parc. č. XXXXX-záhrada vo výmere XXX m2 v celosti.

6. Uznesením súdu zo dňa 13. 03. 2020, č. k. 19C/34/2017-212, súd pripustil, aby do konania vstúpili na strane žalobcu X.. C. P.J. O. K.. S. P. z dôvodu, že sú dedičmi po nebohej K. P..

7. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

8. Podľa § 145 ods. 1,2 a 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatie žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

9. Na pojednávaní konanom dňa 11.02.2020 súd vyhlásil uznesenie, ktorým zastavil konanie v časti petitu, ktorým sa žalobca v 1.rade domáhal zrušenia uznesenia KS v Bratislave sp.zn. 30Co 27/1997 zo dňa 31.10.1997, ktorým sa vec vrátila do stavu pred týmto uznesením to je do stavu stanoveného právoplatného štátneho Notárstva D. - K. o dedičstve sp.zn. A. XXXXX/XX zo dňa 21.11.1977 z dôvodu, že v tejto časti žalobca zoberal svoju žalobu späť. Žalovaný a jeho PZ so zastavením konania v tejto časti súhlasil, čo vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 11.02.2020. Uznesenie nebolo písomne vyhotovené, preto súd pojal predmetné uznesenie o zastavení konania, vyhlásené na pojednávaní dňa 11.02.2020 do rozsudku.

10. Na pojednávaní dňa 14. 01. 2022 súd pripustil zmenu žaloby o skutkové tvrdenie žalobcov, že K. P. nadobudla vlastníctvo k sporným X/X nehnuteľností vydržaním. Na pojednávaní dňa 25. 03. 2022 súd pripustil zmenu petitu žaloby nasledovného znenia: Súd určuje, že (aj) X/X nehnuteľností evidovaných

na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "P." parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m2, parcela parc.č. XXXX1 záhrada vo výmere XXX m2 a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX patria do dedičstva po K.Á. P., W. D., R. XX.X.XXXX, zomrelej v D. XX.XX.XXXX.

Súd určuje príslušnej správe katastra vykonať na základe rozhodnutia nasledovné zmeny zápisu v katastrálnom operáte na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "P." parcela parc. č. XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m2, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m2 a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX, časť D.: zápis L. S., nar. XX.XX.XXXX,XXXX D. O., C. D..P.. spol. podiel ? vymazať a nahradiť zápisom: P. K., r. D., nar. XX.X.XXXX, V. XX, XXX XX D., spoluvlastnícky podiel ?.

11. Žalobcovia v priebehu konania uviedli, že dedičské konanie po neb. O. L. vedené na Štátnom notárstve D. pod sp. zn. D2533/77 bolo riadne uzavreté a ich právna predchodkyňa K. P. sa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností v celosti, čo zodpovedá vkladu do katastra nehnuteľností. Žalobcovia ako právni nástupcovia po K. P. nehnuteľnosť riadne užívajú a udržiavajú, preto sa dožadujú zosúladenia zápisu v katastri nehnuteľností. Žalovaný až po smrti jeho splnomocnenej zástupkyne pani D. začal tvrdiť, že o dedičskom konaní po svojej matke nevedel a žiadal obnovu konania. Nikdy však nenamietal notársku zápisnicu o prejednaní dedičstva z roku 1977, preto je dodnes platná. Právna predchodkyňa (K. P.) sa najneskôr dňa 30. 11. 1987 stala vlastníčkou aj sporných X/X nehnuteľností z dôvodu vydržania i uplynutia trojročnej lehoty na vymáhanie dedičstva, a preto bola ich vlastníčkou aj ku dňu svojej smrti. Poukázali na notársku zápisnicu, v ktorej je zachytený slobodný posledný prejav vôle O. L., ktorá prenechala nehnuteľnosti blízkej priateľke K.Á. P. - právnej predchodkyňi žalobcov. Uviedli, že pre žalovaného nehnuteľnosti nemajú nijaký význam a chce ich len ako odborník na trhu s nehnuteľnosťami predať. Tiež poukázali na to, že nemožno sa spravodlivo domnievať, že ako odborník v predaji nehnuteľností nevie o tom, že po smrti občana prebieha dedičské konanie. Svoj boj o dedičstvo rozpútal až v 90-tych rokoch, keď boli záhrady prekvalifikované na stavebné pozemky. Žalobcovia uviedli, že za najdôležitejší dôkaz o vlastníctve K.W. P. k celej nehnuteľnosti považujú rozhodnutie Štátneho notárstva. K. P. ako právna predchodkyňa žalobcov celý čas od rozhodnutia štátneho notárstva nerušene užívala nehnuteľnosť, preto vlastníctvo k nej nadobudla vydržaním. K odkázaniu majetku O. L. K. P. uviedli, že K. P. varila každý deň polievku pre O. L.Ú. a navštevovala ju v čase hospitalizácie a poukázali na rozhovor v novinách so žalovaným, ktorý matku (O. L.) vôbec nespomína. Žalobcovia popreli vyjadrenie žalovaného v celom rozsahu z dôvodu, že obsah závetu bol žalovanému známy, tento svoju matku dlhé roky nekontaktoval a právna predchodkyňa žalobcov bola dobrou priateľkou matky žalovaného-poručiteľky. Poukazujú na to, že žalovaný do Československa chodil a bol vybavovať svoje veci a kontaktoval sa s právnikmi. S týmito právnikmi bol v kontakte aj na pohrebe O. L. v roku 1977. V konaní pod sp. zn. D 41/93 neboli v žiadnom prípade opomenuté práva dediča. Taktiež majú za to, že rozhodnutie vo veci sp. zn. D 2533/77 sa konalo so žalovaným, ktorý bol zastúpený na základe plnej moci p. D.. Ak by aj toto nebolo právoplatné, jeho práva dediča neboli porušené a taktiež je založená prekážka res iudicata pre rozhodnutie vo veci sp. zn. D 41/93. Znovuotvorenie dedičského konania nie je možné a obnova dedičského konania sa nikdy neuskutočnila. Majú za to, že ich právna predchodkyňa je vlastníčkou X/X nehnuteľností, ktorou sa stala na základe rozhodnutia príslušného štátneho orgánu v roku 1977. Svoje vlastnícke právo a vydržanie namietala už v konaní pod sp. zn. D 781/91. Taktiež považujú za preukázané, že po smrti p. L. prichádzal žalovaný do Československa, mal vedomosť o testamente p. L., nenamietal jeho platnosť, ani zastupovanie p. D. a nenamietal rozsah tohto zastúpenia. S poukazom na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo 17/2016, právnym predchodcom žalobcov stačí domnelý titul, a to aj v prípade neprávoplatného rozhodnutia súdu v konaní sp. zn. D 2533/77, nakoľko bola počas celej vydržacej doby vlastníčkou celej nehnuteľnosti. Počas celej doby užívania nehnuteľnosť nebola právna predchodkyňa žalobcov vo svojom vlastníckom práve rušená, za dedičstvo zaplatila riadne daň z dedičstva a nikdy nepochybovala o tom, že jej nehnuteľnosť patrí v celosti. Predovšetkým však nadobudnutím týchto nehnuteľností v dedičskom konaní realizovala vôľu poručiteľky O. L., nehnuteľnosti užívala, obhospodarovala a zveľaďovala ich. Žalovaný o tomto vedel. Právna predchodkyňa žalobcov vedela o tom, že žalovaný súhlasí s testamentom, taktiež nenamietala v dedičskom konaní zaradenie nehnuteľností do majetku po p. L., lebo by tým popierala, že p. L. v čase smrti vlastnila tieto nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o prípustnosť žaloby na určenie vlast. práva táto je prípustnou žalobou. Dedičské konanie je deklaráciou právneho stavu ku dňu smrti poručiteľa. Žalovaný mal vedomosť o týchto skutočnostiach, bol 10-15 rokov nečinný, a preto sám zavinil, že stratil X/X podielu na nehnuteľnosti, ktorú časť nadobudla p. K. P.. Žalovaný neplatnosť testamentu v dedičskom konaní nenamietal. Žiadajú aj zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, nakoľko zápis dedičského konania D 41/93

nemal byť ani vykonaný. Žalobcovia uviedli, že v spise D 41/93 sú jednoznačné dôkazy o protiprávnom konaní, keď zápis v katastri nehnuteľností v prospech žalovaného nemal byť nikdy vykonaný, pretože stav nezodpovedal realite a nezodpovedá jej ani dnes. Sporné ostali X/X nehnuteľností. K. P. bola v čase vydania súdnych uznesení v konaní D 41/93 vlastníčkou a užívala predmetné nehnuteľnosti viac ako 20 rokov, pričom neboli splnené ani náležitosti podľa § 42 ods. 2 Katastrálneho zákona, ktorý bol jednou z príčin, pre ktoré nebola zmena zápisu vykonaná. V ďalšom uviedli, že v prípade dedičského konania na Štátnom notárstve Bratislava platí prezumpcia správnosti rozhodnutia štátneho orgánu. Navyše, K. P. zaplatila poplatok za nadobudnutie vlastníctva celej nehnuteľnosti. Žalobcovia ďalej uviedli, že žalovaný nikdy neinicioval konanie o určenie neplatnosti závetu svojej matky O. L. a z toho dôvodu je závet platný. Žalobcovia v ďalšom odmietli argumentáciu žalovaného o ničotnosti rozhodnutia Štátneho notárstva, pretože k obnove dedičského konania nikdy nedošlo a rozhodujúcou skutočnosťou je to, že K. P.J. svedčí vlastnícky titul a zápis na LV k celosti sporných nehnuteľností po viac ako 20 rokoch, pričom pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Uviedli, že právo domáhať sa vydania dedičstva sa žalovanému premlčalo v novembri 1980 z dôvodu uplynutia trojročnej lehoty, s poukazom na to, že O. L. bola na návšteve žalovaného v Kanade niekoľko mesiacov po ukončení dedičského konania D 2533/77. K. P. splnila všetky zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním s poukazom na skutočnosť, že registráciou rozhodnutia Štátneho notárstva D.-K. dňa 30. 11. 1977 nadobudla nehnuteľnosti do svojho vlastníctva a tieto nepretržite až do roku 1991 nepretržite užívala. Uplynutím 10 ročnej lehoty na vydržanie, teda najneskôr dňa 30. 11. 1987, sa stala vlastníčkou nehnuteľností v celosti. Žalobcovia popreli vyjadrenie žalovaného v celom rozsahu z dôvodu, že obsah závetu bol žalovanému známy, tento svoju matku dlhé roky nekontaktoval a právna predchodkyňa žalobcov bola dobrou priateľkou matky žalovaného-poručiteľky. Poukazujú na to, že žalovaný do Československa chodil a bol vybavovať svoje veci a kontaktoval sa s právnikmi. S týmito právnikmi bol v kontakte aj na pohrebe O. L. v roku 1977. V konaní pod sp. zn. D 41/93 neboli v žiadnom prípade opomenuté práva dediča. Taktiež majú za to, že rozhodnutie vo veci sp. zn. D 2533/77 sa konalo so žalovaným, ktorý bol zastúpený na základe plnej moci p. D.. Ak by aj toto nebolo právoplatné, jeho práva dediča neboli porušené a taktiež je založená prekážka res iudicata pre rozhodnutie vo veci sp. zn. D 41/93. Znovuotvorenie dedičského konania nie je možné a obnova dedičského konania sa nikdy neuskutočnila. Majú za to, že ich právna predchodkyňa je vlastníčkou 3/4 nehnuteľností, ktorou sa stala na základe rozhodnutia príslušného štátneho orgánu v roku 1977. Svoje vlastnícke právo a vydržanie namietala už v konaní pod sp. zn. D 781/91. Taktiež považujú za preukázané, že po smrti p. L. prichádzal žalovaný do Československa, mal vedomosť o testamente p. L., nenamietal jeho platnosť, ani zastupovanie p. D. a nenamietal rozsah tohto zastúpenia. S poukazom na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo 17/2016, právnym predchodcom žalobcov stačí domnelý titul, a to aj v prípade neprávoplatného rozhodnutia súdu v konaní sp. zn. D 2533/77, nakoľko bola počas celej vydržacej doby vlastníčkou celej nehnuteľnosti. Počas celej doby užívania nehnuteľnosť nebola právna predchodkyňa žalobcov vo svojom vlastníckom práve rušená, za dedičstvo zaplatila riadne daň z dedičstva a nikdy nepochybovala o tom, že jej nehnuteľnosť patrí v celosti. Žiadajú aj zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, nakoľko zápis dedičského konania D 41/93 nemal byť ani vykonaný.

12. Žalovaný k veci uviedol, že okolo roku 1970-1973, keď bola matka žalovaného u neho na návšteve v J., tak mu pozemky definitívne dala a povedala mu, že je to jeho a môže tam kedykoľvek stavať. Z dôvodu odsúdenia za nelegálne opustenie republiky sa však do roku 1989 nemohol na Slovensko vrátiť. Matka žalovaného urobila závet v prospech právnej predchodkyne žalobcov z dôvodu, že žalovaný nemohol prísť na Slovensko. Už v roku 1978-1979 riešil vec s S.. Á., ktorý napísal veľa upomienok a začal písať žalobcom dopisy. O skutočnosti, že nehnuteľnosti zdedila K. P. sa dozvedel na pohrebe v roku 1977.

13. Právny zástupca žalovaného v priebehu konania uviedol, že rozhodnutie o dedičstve z roku 1977, na ktoré poukazujú žalobcovia, bolo zrušené a je preto ničotné. Pripustením vydržania by bol popretý zmysel obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, preto K. P. nesvedčí právo, teda nikdy sa nestala vlastníčkou X/X nehnuteľností. Nie je možné posúdiť vec ako vydržanie, pretože K. P. bola účastníčkou dedičského konania. Žalovaný taktiež nebol platne zastúpený v pôvodnom konaní D 2533/77. Ak by aj uvažovali o vydržaní, K. P. nesplnila existenciu dobrej viery, pretože nevydedený a v konaní nezastúpený syn poručiteľky (O. L.) nemôže založiť dobrú vieru poručiteľky (K. P.) v tom, že jej nehnuteľnosti patria. Nakoľko závetná dedička K. P. súhlasila, že nehnuteľnosti patria do aktív dedičskej podstaty, stráca spor o dedičstvo svoje opodstatnenie. Ochrana oprávneného dediča spočíva v tom, že oprávnený dedič sa môže domáhať, aby mu nepravý dedič vydal majetok, ktorý má z dedičstva. Pokiaľ sa právna predchodkyňa žalobcov domnievala, že je vlastníčkou predmetného majetku, mala

namietat' jeho zaradenie do súpisu aktív a pasív, preto nemôže žiadať o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe vydržania pred skončením dedičského konania procesne neprípustná. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že žalovaný bol syn poručiťky p. L., ona bola jeho najbližšia rodina a preto mu patrí dedičstvo po jeho matke. Vďaka tvrdení žalobcov o zlých vzťahoch medzi žalovaným a matkou nebolo ničím preukázané. Pokiaľ by boli, tak poukazuje na to, že p. L. svojho syna nikdy nevydedila, čo by mohla, ak by zlé vzťahy existovali. Neboli preukázané žiadne problémy, nedostatok záujmu, alebo spory medzi žalovaným a jeho matkou. Žalovaný bol neopomenuteľným dedičom po svojej matke. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že dedičské konanie nebolo znovu aktivované, tak skutočnosť je, že právoplatne bolo rozhodnuté v roku 1999 a toto rozhodnutie je zákonné a nezmeniteľné. Nie je sporné, že nehnuteľnosť v čase smrti bola vo vlastníctve matky žalovaného p. L., a vo vzťahu k rozhodnutiu ide o zmeny vlastníckeho práva, ktoré nastali po smrti poručiťky. Rozhodnutie v dedičskom konaní v roku 1977 bolo zrušené, nemohlo teda dôjsť k žiadnemu vydržaniu zo strany právnej predchodkyne žalobcov. V prípade, že aj by k nemu došlo, namietal predovšetkým dobrú vieru právnej predchodkyne žalobcov, ktorá vedela, že žalovaný nie je v dedičskom konaní zastúpený, a preto nespĺnili hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva. Rozhodnutie o ktoré sa opiera toto tvrdenie z roku 1977 v dedičskom konaní je ničotný titul a nemôže na základe neho dôjsť k vydržaniu, aj keby boli splnené ostatné podmienky hmotnoprávneho vydržania. Poukázal na to, že rozhodnutie v dedičskom konaní je z roku 1999, žalobcovia podali žalobu až v roku 2015, a až v podstate doposiaľ menili svoje skutkové tvrdenia a skutočnosti, o ktoré opierajú svoj nárok. Takže, ak uvádzajú, že ide o spor, ktorý vznikol po takom dlhom čase, poukazuje na to, že aj oni podali žalobu viac ako 10 rokov po právoplatnom rozhodnutí v dedičskom konaní.

14. Súd vykonal dokazovanie prednesom žalobcov, žalovaného, právnej zástupkyne žalovaného, oboznámením sa s obsahom listín, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, ako aj oboznámením sa s obsahom dedičského spisu D 41/93 a 65D/881/2012 a zistil nasledovný skutkový stav:

15. Z rozhodnutia Štátneho notárstva D.-K. zo dňa 21. 11. 1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30. 11. 1977, č. k. D 2533/77, vyplýva, že dedičstvo po neb. O. L., ktoré tvorí nehnuteľný majetok nachádzajúci sa v k. ú. D., na LV č. XXX, parc. č. XXXXX, dom č. XXX a dvor vo výmere XXX m<sup>2</sup>, parc. č. XXXXX, záhrada vo výmere XXX m<sup>2</sup> v celosti a ďalšie, nadobúda zo závetu v celosti K. P.J., nar. XX. XX. XXXX. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že poručiťka zanechala závet a jedinou dedičkou v celosti je K. P.. Neopomenuteľný a súčasne jediný zákonný dedič S. L. si svoj zákonný podiel neuplatňoval.

16. Z rozsudku bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14. 06. 1995, č. k. 11 Co 32/95-116 vyplýva, že súd odvolanie S. L. zo dňa 31.07.1991 proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva D.-K. odmietol z dôvodu vzdania sa práva S. L. na odvolanie.

17. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 02. 1997, č. k. 1 Cdo 121/96, vyplýva, že NS SR rozsudok bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14. 06. 1995, č. k. 11 Co 32/95-116, o odmietnutí odvolania S. L. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že je potrebné zistiť, či žalovaný (tam ako dedič) bol v dedičskom konaní riadne zastúpený.

18. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 1997, č. k. 33 Co 27/97-153 vyplýva, že odvolací súd následne zrušil rozhodnutie bývalého Mestského súdu v Bratislave zo dňa 14. 06. 1995, č. k. 11 Co 32/92-116, o odmietnutí odvolania S. L. proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva D.-K., č. k. D 2533/77 zo dňa 21. 11. 1977, a to z dôvodu, že S. L. nebol v konaní o dedičstve platne zastúpený a rozhodnutie teda bolo vydané bez splnenia podmienok konania.

19. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93 (Dnot 6/94), vyplýva, že súd určil, že medzi aktíva dedičstva po O. L. patrí aj sporná nehnuteľnosť a potvrdil nadobudnutie dedičstva tak, že X/X podiel získala do dedičstva K. P. a X/X S. L.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že závet poručiťky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške X/X zákonného podielu. Na odvolanie K. P. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 04. 1999, č. k. 23Co 51/99-58, uvedené rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že zrušením rozhodnutia bývalého štátneho notárstva sa vec dostala do štádia začatého konania - pojednania dedičstva po poručiťke O. L..

20. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava II zo dňa 04. 06. 1992, č. k. D 781/91, vyplýva, že štátne notárstvo povolilo obnovu dedičského konania po O. L. z dôvodu, že plná moc, na základe ktorej mala O. D. zastupovať S. L. sa v spise nenachádza. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva aj to, že dňa 18. 05. 1992 bolo Obvodnou prokuratúrou Bratislava 1 odložené preverovanie oznámenia K. P. o odcudzení dvoch plných mocí z dedičského spisu, z dôvodu, že nebolo preukázané, že by plné moci vôbec existovali.

21. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 09. 09. 1993, č. k. 11 Co 49/93-104, zrušil uvedené rozhodnutie Štátneho notárstva zo dňa 04. 06. 1992 a vrátil vec Obvodnému súdu Bratislava 2 na ďalšie konanie z dôvodu potreby zistenia, či ku dňu 09. 08. 1977 existovala alebo neexistovala plná moc udelená O. D. S. L..

22. Z podania K. P. zo dňa 15. 07. 1991, doručeného Štátnemu notárstvu Bratislava II dňa 16. 07. 1991, sp. zn. D 781/91, označeného ako Námietky proti návrhu na obnovu konania, vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti SR zaslalo K. P. list zo dňa 30. 04. 1991, ktorým odpovedalo S. L. na jeho odvolanie z 27. 03. 1991 proti rozhodnutiu bývalého Štátneho notárstva D.-K., sp. zn. D 2533/77, vďaka čomu sa dozvedela prvýkrát o úkonoch S. L..

23. Z listu S. L. zo dňa 27. 03. 1991 označeného ako Odvolanie proti rozhodnutiu štátnotárstva dňa 21.IX.1977 č.dv.XXXX/XX vo veci dedičstva, doručeného na Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 12. 04. 1991, vyplýva, že S. L. sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR s prosbou o znovuprešetrenie rozhodnutia štátneho notárstva zo dňa 21. 11. 1977 pod číslom XXXX/XX, s odôvodnením, že ich majetok bol prevedený na K. P. na základe fingovanej závete, v predmetnej veci došlo k porušeniu zákona, pretože štátna notárka S. L. neupovedomila o neuplatnení si svojho zákonného podielu ako neopomenuteľného dediča, keďže štátnej notárke žiadne prehlásenie neposkytol, a tak svojvoľne rozhodla o dedičstve. V predmetnom podaní uviedol, že od roku XXXX trvale žije v J. a v čase, keď jeho matka O. L. bola ťažko chorá, vznikli obavy v rodine jeho manželky, že majetok prepadne v prospech štátu, preto riešenie videli v napísaní závetu na jednu zo sestier jeho manželky, ktorá následne odovzdá majetok Jurajovi L. a jeho rodine. Pri návšteve S. L. v D. sa k prísľubu nehlásila. Jeho matka nemala žiaden dôvod ho vydediť a už vôbec nie jeho dcéry.

24. Z výpisu z evidencie nehnuteľností Strediska geodézie Bratislava č. 825 z roku 1986 vyplýva, že K. P. bola jedinou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti.

25. Zo zápisnice Štátneho notárstva Bratislava-mesto zo dňa 21. 11. 1977, č. k. D 2533/77 vyplýva, že O. D. ako splnomocnená zástupkyňa neopomenuteľného dediča S. L. si neuplatňuje za dediča zákonný podiel a uznáva v celom rozsahu závet.

26. Z osvedčenia o dedičstve, č. k. 65D/881/2012-24, vyplýva, že K. P. zomrela XX. XX. XXXX a dedičmi po nej sú doc. S.. S. P.J., P., X.. C. P. a S. P..

27. Z výpisu z knihy úmrtí zo dňa 11. 08. 1977 vyplýva, že pohreb vybavovala K. P..

28. Z notárskej zápisnice zo dňa 06. 09. 1977, sp. zn. N 437/77, vyplýva, že O. L. spísala do notárskej zápisnice závet, ktorým, zanecháva pre prípad svojej smrti celý majetok, ktorý vlastní K.W. P., a to aj napriek poučeniu o neopomenuteľných dedičoch.

29. Z výzvy na zaplatenie daňového nedoplatku vyplýva, že K. P. dlhovala za rok 1978 na domovej dani 117,00 Kčs.

30. Z rozhodnutia Hlavného mesta SR Bratislavy č. X/XX/XXXXXX-XX/XX/XXXXXX, zo dňa 07. 05. 2012, vyplýva, že K. P. bola vyrubená daň za záhrady, zastavané plochy a nádvoria a stavby na bývanie, ktorú K. P. zaplatila dňa 16. 05. 2012.

31. Z prihlášky k odberu elektriny zo dňa 04. 08. 1979, že odberateľom sa stala od 04. 08. 1979 K. P. po O. L..

32. Z návrhu na združené poistenie stavieb a združené poistenie domácnosti zo dňa 25. 07. 1981 vyplýva, že K. P. uzavrela k predmetnej nehnuteľnosti poisťovnú zmluvu.

33. Z potvrdenia zo dňa 25. 09. 1983 vyplýva, že Združenie záhradkárov udelilo súhlas K. P. k odberu vody.

34. Z výpisu z listu vlastníctva zo dňa 18.04.2022 č.XXX pre k. ú. C. vyplýva, že vlastníkom sporného podielu v pomere ? k celku k predmetným nehnuteľnostiam je v súčasnosti S. L. t.j. žalovaný.

35. Súd má za preukázané, že rozhodnutím Štátneho notárstva D.-K. zo dňa 21. 11. 1977, č. k. D 2533/77, nadobudla nehnuteľnosť zapísanú na LV. Č. XXX v celosti K. P. zo závetu. Súčasne má súd za preukázané, že aktuálne je na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93, potvrdeného odvolacím súdom, podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti S. L. v podiele pomerom ? k celku.

36. Podľa § 132a ods. 1 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.1983 kto s vecou nakladá ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí, má - pokiaľ nie je ustanovené inak - obdobné práva na ochranu, aké má vlastník veci

37. Podľa § 135a ods. 1 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.1983 vlastníkom veci, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva, sa stane občan, ktorý má nepretržite v držbe (§ 132a ods. 1) hnuťnú vec tri roky a nehnuteľnú vec desať rokov. Obdobne, pokiaľ nie je ustanovené inak, nadobudne občan aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 132a ods. 2).

38. Podľa § 507a ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka platného a účinného k 01.04.1983 ( Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. apríla 1983) pokiaľ nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté v čase od 1. apríla 1964 do 1. apríla 1983.

Do času uvedeného v ustanovení § 135a sa započíta aj čas, po ktorý občan alebo jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe (§ 135a ods. 1) alebo nepretržite vykonával právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 135a ods. 2) pred 1. aprílom 1983; tento čas sa však neskončí skôr než uplynutím jedného roka od tohto dňa

39. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

40. Podľa § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka , takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125).

41. Podľa § 134 ods. 4 OZ, pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

42. Podľa § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

43. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení má súd za preukázané, že žaloba žalobcov proti žalovanému je čiastočne dôvodná.

44. V spore sa žalobcovia domáhali určenia, že X/4 nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "C" parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m2, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m2 a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX, ktorého je ako vlastníkom v súčasnosti zapísaný žalovaný, patria do dedičstva po K. P., r. D., nar. XX.X.XXXX, zomrelej v D. XX.XX.XXXX. Nakoľko ide o určovací žalobu podľa § 137 písm. c) CSP a preto bolo potrebné, aby súd skúmal naliehavý právny záujem na takomto určení. Žalobcovia tvrdili, že nehnuteľnosti že aj podiel v pomere ? k celku na nehnuteľnostiach patril ku dňu smrti do vlastníctva poručiťky, preto majú byť predmetom prejednávania dedičstva po poručiťke. Aj keď sa určovacou žalobou v zásade riešia otázky právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, súdna judikatúra pripustila výnimky práve vo forme žalôb, že určitá vec patrí do dedičstva resp. že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom veci (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/07, 3Cdo/44/08) a ďalšie novšie rozhodnutia

Ústavného súdu SR, či Najvyššieho súdu SR, ktoré nepospochybujú procesnú prípustnosť žalôb o určenie, že veci patria do dedičstva alebo boli v čase smrti vlastníctvom poručiteľa (napr. I.ÚS 151/2016, Najvyšší súd SR sp. zn. 5Cdo/157/2018, 7Cdo/291/2019). Preto podľa názoru súdu majú žalobcovia naliehavý právny záujem na takomto určení zodpovedajúcemu ustálenej súdnej praxi. Podľa názoru súdu vzhľadom na zápis na LV č. XXX, keď ako spoluvlastník sporného podielu v pomere ? k celku k týmto nehnuteľnostiam je zapísaný žalovaný, avšak podľa tvrdenia žalobcov tento sporný spoluvlastnícky podiel žalovaného patrí do dedičstva po ich právnej predchodkyňi ( manželke a matke) alebo jej K. P. , tak bez rozhodnutia súdu nie je možné vyriešiť spornosť zápisu spoluvlastníckych vzťahov a len na základe takéhoto rozhodnutia súdu bude možné prejednať sporný spoluvlastnícky podiel v dedičskom konaní po alebo jej K. P..

45. Vykonaným dokazovaním má súd za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že právna predchodkyňa žalobcov nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "P." parcela parc.č.XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m<sup>2</sup>, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m<sup>2</sup> a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX a to rozhodnutím bývalého Štátneho notárstva D.-K. zo dňa 21. 11. 1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30. 11. 1977, č. k. D 2533/77, v dedičskom konaní po alebo jej O. L. v celosti ako závetná dedička. Ďalej má súd za preukázané, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 10. 1997, č. k. 33 Co 27/97-153 . Tým sa vec dostala do štádia opätovného prejednaní dedičstva po poručiťelke O. L.. Následne uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93 (Dnot 6/94) bolo dedičstvo po O. Winklerovej vypořiadané tak, že X/X podielu v pomere k celku získala závetná dedička K. P. a X/X podielu v pomere k celku zákonný dedič S. L.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že závet poručiťelky bol neplatný v časti, v ktorej nezahŕňal neopomenuteľného dediča S. L., ktorému patrí podiel vo výške X/X zákonného podielu. Na odvolanie K. P. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 04. 1999, č. k. 23Co 51/99-58, uvedené rozhodnutie potvrdil.

46. Žalobcovia v spore po pripustenej zmene petitu) v podstate namietali, že sporný podiel v pomere ? k celku na nehnuteľnostiach, ktorý je v súčasnosti zapísaný na LV č. XXX v prospech žalovaného, nadobudla ich právna predchodkyňa K. P., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX a po ktorej sú dedičmi a to vydržaním na základe toho, že dedičské konanie po alebo jej O. L. vedené na Štátnom notárstve Bratislava pod sp. zn. D2533/77 bolo riadne uzavreté a ich právna predchodkyňa K. P. sa stala vlastníčkou sporných nehnuteľností v celosti, čo zodpovedalo aj zápisu do katastra nehnuteľností. Žalobcovia ako právni nástupcovia po K. P. nehnuteľnosť riadne užívajú a udržiavajú, preto sa dožadujú zosúladenia zápisu v katastri nehnuteľností. Žalovaný až po smrti jeho splnomocnenej zástupkyne pani D. začal tvrdiť, že o dedičskom konaní po svojej matke nevedel a žiadal obnovu konania. Nikdy však nenamietal notársku zápisnicu o prejednaní dedičstva z roku 1977, preto je dodnes platná. Právna predchodkyňa žalobcov (K. P.) sa najneskôr dňa 30. 11. 1987 stala vlastníčkou aj sporných X/X nehnuteľností z dôvodu vydržania ( uplynutia 10 ročnej vydržacej doby) i uplynutia trojročnej lehoty na vymáhanie dedičstva, a preto bola ich vlastníčkou aj ku dňu svojej smrti t.j. ku dňu XX.XX.XXXX.

47. Súd uvádza, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona. Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, nedochádza k vydržaniu. Za držiteľa sa považuje osoba, ktorá fakticky ovláda vec. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa, ktorý sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Toto vnútorné presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne a že si neprisvojuje cudziu vec, sa však navonok prejavuje jeho konkrétnym správaním, a to už môže byť predmetom dokazovania a posudzovania. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol aj naďalej

(subjektívne) v dobrej viere. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.3.2011, sp.zn.5Cdo/30/2010). Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Treba zdôrazniť, že ide o opatrnosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Omyl držiteľa musí byť ospravedliteľný. Ak omyl presahuje rámec bežného, zvyčajného posudzovania vecí, nie je ospravedliteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, môže byť v síce dobrej viere, no nie so zreteľom na všetky okolnosti, a preto nemôže byť držiteľom oprávneným (z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.9.2010, sp.zn. 5Cdo/234/2009).

48. S poukazom na uvedené súd preto predovšetkým posudzoval, či právna predchodkyňa žalobcov splnila zákonné podmienky vydržania vlastníckeho práva k podielu v pomere ? k celku k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č.XXX podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Pre posúdenie tejto skutočnosti bolo potrebné skúmať, či právna predchodkyňa žalobcov užívala predmetné nehnuteľnosti počas zákonom stanovenej vydržacej doby v dobrej viere, že ich platne nadobudla na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva D.-K. zo dňa 21. 11. 1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30. 11. 1977, č. k. D 2533/77, v dedičskom konaní po nebohej O. L. v celosti ako závetná dedička. Žalovaný v konaní vydržanie vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľností právnu predchodkyňou žalobcov namietal a tvrdil, že rozhodnutie v dedičskom konaní v roku 1977 bolo zrušené, nemohlo teda dôjsť k žiadnemu vydržaniu zo strany právnej predchodkyne žalobcov. V prípade, že aj by k nemu došlo, namietal predovšetkým dobrú vieru právnej predchodkyne žalobcov, ktorá vedela, že žalovaný nie je v dedičskom konaní zastúpený, a preto nespĺnila hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva. Rozhodnutie o ktoré sa opiera toto tvrdenie z roku 1977 v dedičskom konaní je ničotný titul a nemôže na základe neho dôjsť k vydržaniu, aj keby boli splnené ostatné hmotnoprávne podmienky vydržania.

49. K tomu súd uvádza, že v konaní žalovaný ničím relevantne nepreukázal, že právna predchodkyňa žalobcov mala vedomosť o tom, že žalovaný nebol v dedičskom konaní č. D 2533/77 v čase prejednávania dedičstva a vydania rozhodnutia zo dňa 22.11.1977 po nebohej O. L. riadne procesne zastúpený. Naopak celý čas v následných konaniach, po tom, čo žalovaný spochybnil túto skutočnosť opakovane tvrdila, že mala vedomosť o riadnom zastúpení žalovaného na základe plnomocenstva udeleného žalovaným Anne Baranovej. Ako vyplýva zo rozhodnutia Štátneho notárstva D.-K. zo dňa 21. 11. 1977, právoplatného dňa 21.11.1977, registrovaného dňa 30. 11. 1977, č. k. D 2533/77 Štátne notárstvo konalo s O. D. ako so splnomocnenou zástupkyňou žalovaného. V tejto súvislosti súd uvádza, že nie je úlohou účastníka konania v konaní pred orgánom verejnej moci posudzovať podmienky konania a teda ani posudzovať skutočnosť, či ten ktorý účastník konania je riadne procesne zastúpený, toto je kompetenciou a úlohou konajúceho orgánu, ktorý skúma procesné podmienky konania z úradnej povinnosti. Ak teda štátne notárstvo konalo s O. D. ako splnomocnenou zástupkyňou žalovaného, nemohla mať a na základe vykonaného dokazovania ani nemala právna predchodkyňa žalobcov v čase vydania rozhodnutia o nadobudnutí dedičstva po O. L. v roku 1977 nepochybná závetná dedička vedomosť o tom, že toto procesné splnomocnenie buď to neexistuje ( t.j. že sa nachádza v spise, či je spis riadne zažurnalizovaný a pod.), alebo plnomocnenstvo nie je relevantné ( pre jeho rozsah, obsah, iné vady) na zastupovanie žalovaného v tomto dedičskom konaní. Právna predchodkyňa žalobcov po tom, čo došlo k spochybneniu zastúpenia žalovaného v dedičskom konaní zo strany žalovaného vždy konzistentne uvádzala, že predmetné plnomocnenstvo O. D. od žalovaného mala, že sa v tom čase nachádzalo v spise D 2533/77. Súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zo samotnej zápisnice o prejednaní dedičstva zo dňa 21.11.1977 vyplýva, že sa dostavila na konanie závetná dedička K. P. a splnomocnená zástupkyňa dediča zo zákona ( žalovaného ) O. D.. Zápisnicu pritom nespisovala, neoverovala totožnosť a procesné postavenie účastníkov, relevantnosť splnomocnenia právna predchodkyňa žalobcov, ale zapisovateľka a štátna notárka, ktoré predmetnú zápisnicu aj podpísali a rozhodnutie podpísala štátna notárka. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že nebolo sporné ani namietané skutkové tvrdenie žalovaného, ktoré sám uviedol, a to že sa zúčastnil na pohrebe svojej matky a už vtedy sa dozvedel, že nehnuteľnosti zdedila K. P.. Uvádzal, že z dôvodu odsúdenia za nelegálne opustenie republiky sa však do roku 1989 nemohol na Slovensko vrátiť a matka žalovaného urobila závet v prospech právnej predchodkyne žalobcov z dôvodu, že žalovaný nemohol prísť na Slovensko. Už v roku 1978-1979 riešil vec s S.. Á., ktorý napísal veľa upomienok a začal písať žalobcom dopisy Tieto skutkové tvrdenia, ktoré žalobcovia účinne popierali však ničím nepreukázal, nepredložil jediný dôkaz o tom, že jeho advokát písal či už K. P., alebo na štátne notárstvo, alebo na

súd prípadne iný orgán), a to až do roku 1991, kedy napísal list zo dňa 27.03.1991 adresovaný na Ministerstvu spravodlivosti SR, označený ako odvolanie voči rozhodnutiu štátneho notárstva zo dňa 21.IX. 1977 č.2533/77 vo veci dedičstva. V čase od rozhodnutia štátneho notárstva dňa 21.11.1977 až do tohto momentu nebolo v spore preukázané žiadne spochybnenie rozhodnutia štátneho notárstva v dedičskom konaní po nebohej O. L. zo strany žalovaného (alebo kohokoľvek iného), ktorým došlo k deklarovaniu nadobudnutia dedičstva po menovanej K. P.. Na základe tohto rozhodnutia došlo aj k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v celosti v jej prospech. Predmetné nehnuteľnosti právna predchodkyňa žalobcov K. P. nerušene a v dobrej viere, že jej patria v celosti na základe závetu a rozhodnutia štátneho orgánu a následného zápisu v evidencii nehnuteľností na LV č. XXX na základe nadobúdacieho titulu D 2533/77 (čl. 302) užívala spolu so svojou rodinou minimálne do roku 1991, kedy došlo k spochybneniu nadobudnutia predmetných nehnuteľností K. P. v celom rozsahu. Preto súd uzavrel, že právna predchodkyňa žalobcov užívala predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere v rozhodnutie príslušného štátneho orgánu, že ich nadobudla na základe závetu poručiťky O. L. ako závetná dedička v celosti, ku dňu smrti poručiťky, čo mala potvrdené aj právoplatným rozhodnutím Štátneho notárstva zo dňa 21.11.1977 v dedičskom konaní D 2533/77. Tieto nehnuteľnosti užívala ako oprávnená držiteľka minimálne počas celej zákonnej 10 ročnej vydržacej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 21.11.1977 a uplynula dňa 22.11.1987, ale aj následne až do roku 1991, kedy došlo objektívne k spochybneniu jej vlastníckeho práva v podiele v pomere ? k celku zo strany žalovaného t.j, celkom za dobu cca 14 rokov.

50. K námietkam žalovaného ohľadom dobrej viery právnej predchodkyne žalobcov K. P., ktorá vedela, že žalovaný je dedičom po O. L. a že nie je v dedičskom konaní zastúpený, a preto nesplnila všetky hmotnoprávne podmienky vydržania vlastníckeho práva súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že K. P. síce mala vedomosť o tom, že žalovaný je dedičom po O. L., avšak nebolo preukázané, žeby mala až do spochybnenia jeho zastúpenia v dedičskom konaní O. D. t.j. do roku 1991 nejakú vedomosť o tom, že žalovaný nie je v dedičskom konaní riadne zastúpený. Práve naopak mala za to, že bol zastúpený O. D. na základe plnomocenstva, o ktorom mala vedomosť. Súd ďalej uvádza, že dedičstvo sa nadobúda momentom smrti poručiťky, rozhodnutie v dedičskom konaní len deklaruje stav existujúci v čase smrti poručiťky. Právna predchodkyňa žalobcov K. P. bola závetnou dedičkou celého majetku O. L. na základe jej platného závetu. V prípade opomenutia zákonného dediča v závete a teda relatívnej neplatnosti závetu v tejto časti, relatívna neplatnosť závetu nenastáva automaticky a bez po prejavenia vôle neopomenuteľného zákonného dediča o tom, že v tejto časti napáda závet poručiťky z tohto dôvodu ako relatívne neplatný. V čase konania dedičského konania v roku 1977 nebol závet neopomenuteľným dedičom napadnutý, čo vyslovene vyplýva zo zápisnice o prejednaní dedičstva na Štátnom notárstve v konaní D 2533/77 zo dňa 21.11.1977, kde splnomocnená zástupkyňa jediného dediča zo zákona po oboznámení sa s obsahom závetu napísaného vo forme notárskej zápisnice dňa 13.07.1977 pod č. NZ 423/77 podľa ktorého celý majetok zanechala poručiťka K. P. vyhlasuje, že si neuplatňuje za dediča zákonný podiel a uznáva v celom rozsahu závet. Preto nemala K. P. ani pri náležitej starostlivosti z jej strany objektívne vedomosť o spochybnení svojho dedičského práva k majetku po O. L. v celosti neopomenuteľným zákonným dedičom t.j. žalovaným. Ani vykonaným dokazovaním v spore nebola ničím spochybnená objektívne existujúca dobrá viera K. P. o tom, že nadobudla nehnuteľnosti po O. L. ako nespochybnená závetná dedička v celosti t.j. vrátane sporného vlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v pomere ? k celku. V tejto súvislosti súd neposlednom rade poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaný ničím nevyvrátil skutkové tvrdenie žalobcov, že k spochybnovaniu jeho zastúpenia v dedičskom konaní O. D. došlo až po jej smrti, ani skutkové tvrdenie, že O. D. bola u neho na návšteve v J. niekedy v roku 1978-1980, t.j. po vydaní rozhodnutia v dedičskom konaní po poručiťke O. L. v roku 1977, v ktorom ho táto mala ako splnomocnená zástupkyňa zastupovať. S poukazom na vyššie uvedené súd preto námietky žalovaného týkajúce sa dobrej viery právnej predchodkyne žalobcov K. P. vyhodnotil ako nedôvodné.

51. Ďalej súd uvádza, že žalovaný v konaní namietal, že rozhodnutie v dedičskom konaní v roku 1977 bolo zrušené, je ničotným titulom a nemohlo teda dôjsť k žiadnemu vydržaniu zo strany právnej predchodkyne žalobcov na jeho základe, aj keby boli splnené ostatné hmotnoprávne podmienky vydržania právnou predchodkyňou žalobcov. K tomu súd opakovane uvádza, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiťky a rozhodnutie v dedičskom konaní len deklaruje nadobudnutie dedičstva v čase smrti poručiťky. Preto aj rozhodnutie v dedičskom konaní po zrušení rozhodnutia Štátneho notárstva zo dňa 21.11.1977 č.k. D 2566/77, ktoré bolo vydané Okresným súdom Bratislava II dňa 20. 10. 1998, č. k. D 41/93 (Dnot 6/94), deklarovalo len stav existujúci v čase smrti poručiťky O. L.. Medzitým však K. P. na

základe splnenia hmotnoprávnych podmienok pre vydržanie nadobudla vlastnícke právo aj k spornému podielu v pomere ? k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č.XXX a to titulom vydržania, keďže vydržacia 10 ročná lehota jej začala plynúť 21.11.1977 a uplynula najneskôr 22.11.1987.

52. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd uzavrel, že právna predchodkyňa žalobcov nehnuteľnosti po K. L. užívala ako oprávnená držiteľka počas vydržacej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 21.11.1977 a uplynula dňa 22.11.1987. Občiansky zákonník č. 64/1964 Zb. platný a účinný v roku 1977 nepoznal inštitút nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Toto umožnila až právna úprava platná a účinná od 01.04.1983, ktorá však umožnila do vydržacej doby započítať aj dobu pred jej účinnosťou. Preto podľa názoru súdu právna predchodkyňa žalobcov K. P. splnila všetky kumulatívne hmotnoprávne podmienky vydržania v zmysle platnej zákonnej úpravy a stala sa vlastníčkou aj sporného podielu v pomere ? k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č.XXX a to dňom 22.11.1987. Z uvedeného dôvodu bola preto aj v čase svojej smrti t.j. ku dňu XX.XX.XXXX vlastníčkou tohto podielu na nehnuteľnostiach. Preto súd v tejto časti žalobe žalobcov vyhovel.

53. Žalobcovia sa okrem určenia, že sporný podiel na nehnuteľnostiach patrí do dedičstva po poručiteľke K. P. domáhali aj určenia príslušnej správe katastra vykonať na základe rozhodnutia nasledovné zmeny zápisu v katastrálnom operáte na LV č. XXX, Katastrálneho územia C., D.-K..Č.. R. K., D. XXX, pozemky registra KN "P." parcela parc. č. XXXXX zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m<sup>2</sup>, parcela parc.č. XXXXX záhrada vo výmere XXX m<sup>2</sup> a stavba sup. č. XXXX na parcele parc.č. XXXXX, časť D.: zápis L. S., R.. XX.XX.XXXX ,XXX D. O., C. D..P. I.. podiel ? vymazať a nahradiť zápisom: P. K.W., W.. D., nar. XX.X.XXXX, V. XX, XXX XX D., spoluvlastnícky podiel ?. K tomu súd uvádza, že rozhodnutie súdu o tom, že nehnuteľnosti patria do dedičstva nenahrádza dedičské konanie, ale na jeho základe je možné prejednať sporný spoluvlastnícky podiel v dedičskom konaní po poručiteľke K. P.. Až následne na podklade dedičského rozhodnutia je možné vykonať zápis v katastri nehnuteľností. Preto súd žalobu žalobcov v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancii po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP podľa pomeru úspechu strán v spore. Žalobca bol v spore úspešný v jednom určovacom petite, ktorému súd vyhovel a žalovaný taktiež v jednom určovacom petite, ktorý súd zamietol. Nakoľko boli žalobcovia a žalovaný v spore úspešný a neúspešný v rovnakom pomere, súd aplikoval ustanovenia § 255 ods. 2, posledná veta CSP a žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

#### **Poučenie:**

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.